

Als onervaren bergbeklimmer maar wel in redelijk goede conditie was vervolgens de vraag of ik de Ventoux 1, 2 of 3 keer ging beklimmen. Ik besloot dat het verstandig was me voor twee keer in te schrijven en niet gelijk all-in te gaan. Tijdens mijn voorbereidende trainingen en gesprekjes met eerdere 'Cingles de Mont Ventoux' (dwazen van de Mont Ventoux, dit ben je na 3 beklimmingen Mont Ventoux op 1 dag) begon het toch te kriebelen. Ik wilde de hele ervaring meemaken en wijzigde mijn inschrijving een aantal weken voor het event van twee naar drie keer.

Na een ochtendje werken op de poli vertrokken we richting Frankrijk. De dag voor de Ventoux3 (na de helft van de aanbevolen slaapduur in een Frans F1-achtig hotel) kwamen we de volgende ochtend aan in Bédoin. Die avond was de briefing voor alle deelnemers en vrijwilligers op de lokale camping. Het was erg indrukwekkend iedereen bij elkaar te zien en Bas voor den Dag van de Ventoux3 organisatie te horen spreken over alle inspanningen van de afgelopen jaren. Het maakte veel indruk de familie van Simone te zien. Simone is de schoonzus van Bas die

als jonge moeder overleed aan een glioblastoom, de reden dat Ventoux3 is opgericht. Indrukwekkend waren ook de hechte teams die zich al jaren vol passie inzetten en de deelnemers met een hersentumor die zelf(!) de Ventoux gingen beklimmen. Met collega-bestuurslid Hugo Arlman sprak ik de deelnemers toe over de laatste financiering van het Hersentumorfonds, namelijk aan de onderzoekers van de groep van prof. Movahedi van de Universiteit Brussel. Hun onderzoek heeft als doel de heterogeniteit van het immuunsysteem van glioblastomen in kaart te brengen, hopelijk een weg vrijmakend naar behandeling met immunotherapie.

[Start vanuit Bédoin](#)

De volgende dag was het dan echt zover, de Ventoux3 ging beginnen! Tot in de puntjes voorbereid en na weer een korte nacht (wedstrijdspanning?) vertrokken we om 6 uur 's ochtends voor de eerste keer naar de top van de Mont Ventoux vanuit Bédoin. Deze opgang staat bekend als de pittigste van de

drie. Er was me verteld over het verschrikkelijke bos vol vliegen waar je doorheen fietst. Dit viel gelukkig mee, het was nog lekker koel zo vroeg in de ochtend en we hebben geen vlieg gezien. Na een korte poging bij de kopgroep liet ik het team van de Haarlemse Kleverklimmers voor me en haalde in mijn eigen tempo na 2:16u de eerste keer de top. Hier werden we warm onthaald door het geweldige team van vrijwilligers. Er was aan alle benodigdheden gedacht die je maar kon bedenken; sportdrank, krentenbollen, bananen, dadels en natuurlijk de geweldige mental support!

Malaucène

Al snel gingen we de afdeling af richting Malaucène. Deze weg kende ik natuurlijk al goed van alle trainingen op de indoor fietstrainer. De temperatuur begon inmiddels op te lopen en daar had ik tijdens deze tweede klim al flink last van. Halverwege de klim stonden gelukkig weer de vrijwilligers klaar om ons weer op te peppen met eten, drinken en bemoedigende woorden. We kregen letterlijk en figuurlijk een duwtje in de rug bergopwaarts. Het middenstuk vanuit Malaucène heeft een lange zware klim, dat wist ik van de trainingen, maar in het echt is het toch anders en het was flink afzien. Vlak voor de top

maakte ik nog een korte stop, de verzuring begon nu echt toe te slaan. Onhandig door de vermoeidheid, kukelde ik om bij het opstappen en viel ongelukkig op mijn stuur. Gelukkig was er een vriendelijke Fransman die mijn gebogen stuur met een ferme ruk weer recht trok en ik kon weer verder (met een paar schrammen zo her en der). Na opnieuw ruim twee uur klimmen kwam ik voor de tweede keer op de top. Het werd nu echt zwaar en ik twijfelde of ik de derde keer wel zou halen. Maar, zo zei iedereen aanmoedigend, als je de eerste twee beklimmingen gehaald hebt, is het vanuit Sault een makkie (het gemiddelde stijgingspercentage ligt een stuk lager vanuit Sault dan vanuit Bédoin en Malaucène).

Sault

Natuurlijk wilde ik niet opgeven, dus we begonnen aan de mooie afdaling richting Sault. Dat zag er inderdaad uit alsof het beter te doen was. Eenmaal beneden in het dal was het inmiddels rond 14u 's middags, 30 graden en geen wolkje aan de lucht. De vrijwilligersstand was gesitueerd in de prachtige tuin van een lokale lavendelboer, maar wat was het warm en we probeerden wat beschutting te zoeken in de schaduw. Na aardig wat moed verzamelen vertrokken we voor de laatste keer de Mont Ventoux op. De benen waren leeg, ik kon mijn warmte niet meer kwijt en had het erg zwaar, terwijl ik wist dat het laatste steile stuk van zo'n 7km voor de top nog moest komen. Deze fysieke en psychologische berg was echt enorm! De laatste paar kilometers gingen continu op het lichtste blad en ik moest bijna elke kilometer stoppen om weer iets op te laden en de laatste energie uit mijn benen te persen. Ik probeerde mijn hersenen op allerlei manieren voor de gek te houden of af te leiden. Ik telde naar 100 en weer terug, van paaltje naar paaltje, van bocht naar bocht, alles om maar niet aan die verzuring in mijn benen toe te geven. Klimmen vanuit Sault was allesbehalve een makkie! Maar, uiteindelijk, rond 17.15u kwam ik voor de derde keer aan op de top van deze indrukwekkende berg. Ruim 11u na vertrek en 9,5 uur op de fiets later!

De Ventoux3 was een geweldige ervaring. Het is een persoonlijke overwinning geweest en een enorme sportprestatie. Maar het meest bijzondere voor mij was de passie en de gedrevenheid van de organisatie, deelnemers en vrijwilligers, die voel je aan alles als je daar bent. Met zijn allen je letterlijk in het zweet te werken voor onderzoek naar hersentumoren, dat verbindt! Het is een ontzettend mooie ervaring om bij te kunnen dragen in de strijd tegen hersentumoren met deze geweldige organisatie (en dat kan ook door één of twee keer de berg te beklimmen, lopend of als vrijwilliger).